

Jumalan kasvojen eteen - Penuel

1. Moos. 32:23-32

23. Sinä yönä Jaakob nousi, otti mukaan molemmat vaimonsa, molemmat orjattarensa sekä yksitoista poikaansa ja meni Jabokin yli kahlauspaikasta.

24. Hän vei joen yli heidät ja kaiken muun, mitä hänellä oli.

25. Kun Jaakob oli jäänyt yksin, **eräs mies kamppaili hänen kanssaan päivän koittoa saakka.**

26. Kun mies huomasi, ettei hän voittanut Jaakobia, **hän löi tätä lonkkaan**, niin että Jaakobin lonkka nyrjähti hänen kamppaillessaan miehen kanssa.

27. Mies sanoi: "Päästä minut, sillä aamu sarastaa." Jaakob vastasi: **"En päästä sinua, ellet siunaa minua."**

28. Mies kysyi häneltä: "Mikä sinun nimesi on?" Hän vastasi: **"Jaakob."**

29. Silloin mies sanoi: "Älköön nimesi enää olko Jaakob vaan **Israel (Jumala taistelee), sillä sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa ja olet voittanut."**

30. Jaakob pyysi: "Sano sinäkin nimesi." Mies vastasi: "Miksi kysyt minun nimeäni?" Ja hän siunasi siellä Jaakobin.

31. Jaakob antoi sille paikalle nimen **Penuel (Jumalan kasvot)**, sillä hän ajatteli: **"Minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, ja kuitenkin henkeni on säästynyt."**

32. Aurinko nousi, kun hän kulki Penuelin ohitse **ontuen lonkkaansa.**

Kuka on oikea kristitty?

Kuka on oikea israelilainen? Entä oikea kristitty? Molempiin kysymyksiin vastaus on sama: Oikea israelilainen ja oikea kristitty on ihminen, joka on käynyt taisteluun Jumalan kanssa ja on siinä painissa voittanut niin, että hänen on ollut pakko murtua, nöyrytyä ja lopulta huutaa: "Armahda minua, en päästä sinua ennen kuin siunaat minua!" Herran omaksi tullaan Penuelin kautta. Se on paikka, jossa Jumala paljastaa omat kasvonsa meille.

Tämä voitto Jumalasta tapahtuu kuitenkin niin, että Herra suostuukin itse häviämään. Sen Hän teki lopullisesti sortumalla ristin alle tiellä kohti Golgataa ja kärsimällä ristin tuskissa aina kuolemaan asti. Mutta juuri sillä tiellä Jeesus voitti synnin, kuoleman ja Saatanan meidän sijastamme. Hän nousi kuolleista ja saavutti riemuvoiton.

Päästäksemme henkilökohtaisesti osalliseksi Golgatalla hankitusta vanhurskauden, Jumalalle kelpaamisen lahjasta, meidänkin on suostuttava painiin Jumalan kanssa. Kysymys on Jumalan meistä osoittaman totuuden kohtaamisen painista. Vaikka siinä ei meiltä kysytä suorituspisteitä, ainoastaan tosiasioiden tunnustamista, synnin näkemistä juuri niin kauheana, kuin se todella on, taistelu on usein ankara ja kiivas. Lopulta, kun emme enää uskalla irrottaa otettamme Jumalan totuudesta, saammekin kohdata yllättäen Herran siunaavan katseen, saamme syntimme anteeksi ja aivan uuden elämän alun. Saamme nostaa katseemme Golgatalla kärsijän kasvoihin ja niissä paljastuukin meille Jumalan käsittämättömän suuri rakkaus meitä kohtaan. Olemme saaneet nähdä Jumalan kasvot.

Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala

Jumalan kohtaamisessa on kysymys aina siitä, että Jumala astuu niin alas, että Hän sallii kutsua itseään kolmen syntisen, mutta pelastetun ihmisen nimellä: Herra on Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala. Ihminen ei pääse millään teoillaan tai yri-

tyksillään Jumalan luo, ei moraalillaan, ei uskonnollisilla harjoituksillaan ei millään, sillä Jumala on pyhä ja ihminen on syntinen. Heidän välillään on kuilu, jota kukaan ihminen ei voi omin keinoin ylittää. Herra itse astui alas meidän synnin kuilumme syvyyteen ja suostui meidän Vapahtajaksemme ja Jumalaksemme. Mikä ihmeellinen armo! Pääsemme itse Jumalan kanssa välittömään yhteyteen Kristuksen sovituksen tähden, saamme osaksemme Hänen armonsa ja suosionsa, Herran siunauksen alle.

Jaakobin tie

Jaakobin nimi merkitsee pettäjää. Hän oli kaksosveljeään Eesauta nuorempi, mutta onnistui ensin ostamaan nälkäiseltä metsästäjä veljeltään esikoisoikeuden linssikeiton hinnalla. Myöhemmin äitinsä avustama hän hankki myös isänsä lisäksi siunauksen petkuttamalla lisäksi. Toimenpiteillään Jaakob hankki Eesaun vihan. Hänen oli pakko paeta kotoaan äitinsä sukulaisen Laabanin luo, koska pelkäsi tulevansa murhatuksi. Yksinäisellä matkallaan yllättäen Jumala ilmestyi hänelle unessa:

Jaakob lähti Beersebastasta mennäkseen Haaraniin. Hän tuli erääseen paikkaan ja yöpyi siinä, sillä aurinko oli laskenut. Hän otti sieltä kiven, pani sen pääalusekseen ja asettui makuulle. Hän näki unessa, että maan päälle oli asetettu tikapuut, joiden pää ulottui taivaaseen, ja Jumalan enkelit kulkivat niitä ylös ja alas. Yhtäkkiä Herra seisoi hänen luonaan ja sanoi: "Minä olen Herra, sinun isäsi Abrahamin Jumala ja lisäksi Jumala. Tämän maan, jonka päällä sinä makaat, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi. Sinun jälkeläisiäsi on oleva yhtä paljon kuin maan tomua, ja sinä levittädyt länteen ja itään, pohjoiseen ja etelään. Sinussa ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki maan sukukunnat. Katso, minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua kaikkialla, missä kuljet. Minä tuon sinut takaisin tähän maahan, sillä minä en jätä sinua vaan toteutan sen, minkä minä olen sinulle puhunut." Kun Jaakob heräsi unestaan, hän sanoi: "Herra on totisesti tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt." Hänet valtasi pelko, ja hän sanoi: "Kuinka pelottava onkaan tämä paikka! Tämä ei ole mikään muu kuin Jumalan huone. Tämä on taivaan portti." Jaakob nousi varhain aamulla, otti kiven, jonka oli pannut pänsä aluseksi, nosti sen pystyyn patsaaksi ja vuodatti öljyä sen päälle. Hän antoi paikalle nimen Beetel. Sitten Jaakob antoi lupauksen sanoen: "Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut tällä tiellä, jota kuljen, ja antaa minulle leipää syötäväksi ja vaatetta päälle pantavaksi, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, on Herra oleva minun Jumalani. Ja tämä kivi, jonka olen asettanut patsaaksi, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä annan sinulle kymmenykset." (1. Moos. 28:10-22)

Epäilemättä Jaakob oli saanut isältään lisäkiltä opetusta Jumalasta, mutta hänen elämäntapansa osoitti, että hänelle Jumala oli kuitenkin kaukainen olento, jota hän ei ollut henkilökohtaisesti oppinut tuntemaan. Hänen kaltaisiaan ovat monet tämän ajan nimikristityt, jotka ovat saaneet kyllä opetusta kristinuskosta, mutta elävät täysin vieraina Jumalalle.

Unessa Herra ilmestyi kuitenkin Jaakobille ja sen seurauksena hän ensi kertaa elämässään havahtui Jumalan todellisuuteen. Jumala osoittautui äärimmäisen armolliseksi tälle pettäjälle ja veljeään pakenevalle. Ensinnäkin Herra laskeutui taivaasta alas aivan Jaakobin luokse. Tikapuut ulottuivat kyllä taivaaseen ja enkelit nousivat ja laskeutuivat taivaasta maan päälle ja päinvastoin.

Jeesus viittasi tähän Jaakobin uneen kertoessaan Natanaelille, kuka Hän on: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan yllä."*(Joh. 1:51) Vähän ennen Natanaelin tapaamista tämä oli ollut viikunapuun alla. Siellä hän oli todennäköisesti lukenut juuri Jaakobin elämän tarinaa. Jeesus halusi selittää tälle ja muille opetuslapsilleen, että Hän itse oli Jaakobille ilmestynyt Beetelin unessa ja mekin uskovat tulemme saman asian vielä näkemään, kun Hän saapuu kirkkaudessaan takaisin.

Jaakob sai siis nähdä unessa Herran Jeesuksen, joka lupasi hänelle tavattoman suuren siunauksen. Jaakob sai saman siunauksen kuin Aabraham. Hänestä tulisi syntymään Messias Kristus, jossa maailman kaikki kansat saisivat pääsyn Jumalan siunauksen. Hänestä tulisi syntymään suuri kansakunta, joka saisi omistukseensa myös maan. Edelleen Herra lupasi kulkea kaiken aikaa Jaakobin kanssa häntä varjellen. Mihinkään näistä lupauksista Herra ei sisällyttänyt mitään ehtoa. Herra itse tulisi kaiken sen saamaan aikaan Jaakobin elämässä. Jumala oli viemässä omaa pelastussuunnitelmaansa eteenpäin ja otti Jaakobin sen osaksi riippumatta siitä, millainen Jaakob yhä oli.

Herran ilmestyminen herätti Jaakobissa kyllä pelkoa ja tajun Jumalan todellisuudesta, mutta Jaakobin vastaus Herralle oli ehdollinen. Hän olisi valmis tunnustamaan Jeesuksen omaksi Herrakseen, kunhan vain hän saisi ensin nähdä, että nuo lupaukset toteutuisivat. Sillä ehdolla hän oli valmis tunnustamaan hänelle ilmestyneen Jeesuksen omaksi Jumalakseen. Hänellä oli siis vielä pitkä matka todelliseen nöyrytymiseen, vaikka siitä eteenpäin hän kyllä tajusi elävän Jumalan johtavan hänen elämäänsä. Hänen petolliseen elämäntapaansa tuli muutos vasta Penuelissa. Sitä ennen Laabanin luona hän sai katkerasti maistaa, miltä tuntuu itse tulla petetyksi. Laaban petti Jaakobia avioliittosopimuksessa ja käytti Jaakobia kuin orjana vaihtaen tämän palkkaa mielivaltaisesti. Lopulta Jaakobin oli vaimoineen lapsineen ja karjoineen paettava myös Laabanin luota palatakseen omaan maahansa. Mutta siellä häntä odotti sotajoukkonsa kanssa Eesau, jonka viha ei ollut yhtään laantunut.

Jaakobin rukous

Retkikunta saapui Jabbok joelle ja Jaakob vei perheensä sen ylitse. Saatuaan kuulla, että Eesau on tulossa häntä vastaan neljänsadan miehen kanssa, hän alkoi rukoustaistelunsa Herran kanssa:

Silloin Jaakob pelästyi kovin, ja hänet valtasi ahdistus. Hän jakoi kahteen leiriin väen, joka oli hänen kanssaan, samoin lampaat ja vuohet sekä nautakarjan ja kamelit, sillä hän ajatteli: "Jos Eesau hyökkää toisen joukon kimppuun ja tuhoaa sen, niin toinen pääsee pakoan."

Jaakob sanoi: "Isäni Abrahamin Jumala ja isäni lisäksi Jumala, Herra, sinä, joka sanoit minulle: 'Palaa maahasi ja sukusi luo, minä tahdon tehdä sinulle hyvää.' Minä olen arvoton kaikkiin armonosoituksiin ja kaikkeen uskollisuuteen, jota sinä olet palvelijallesi suonut. Minähän kuljin tämän Jordanin yli ainoastaan sauva kädessäni, ja nyt minulle on karttunut kaksi leiriä. Pelasta minut veljeni käsistä, Eesaun käsistä! Minä pelkään, että hän tulee ja surmaa minut sekä äidit lapsineen! Olethan sinä itse sanonut: 'Minä teen sinulle hyvää ja teen jälkeläisesi yhtä lukuisiksi kuin meren hiekanjyvät, joita ei voida laskea niiden paljouden tähden.'" (1. Moos. 32:8-13)

Jaakobin rukous nousi kovasta pelosta ja ahdistuksesta. Meidänkään ei tarvitse hävetä sitä, että rukouksemme nousee aivan samoista syistä. Herra kuulee omiensa huudon hädässä ja odottaa, että me myös kunnioitamme Häntä. Jaakobin rukous antaa meillekin hyvän mallin:

1. Jaakob vetoaa Jumalan nimeen ja siihen liittoon, jonka Jumala oli tehnyt Aabrahamin kanssa. Mekin saamme vedota siihen liittoon, jonka Isä on Jeesuksen ristin veren kautta solminut kanssamme Golgatan ristillä. Tuo liitto sovellettiin meihin henkilökohtaisesti kasteessamme, jossa syntimme pyyhittiin pois.

2. Jaakob vetoaa erityiseen lupaukseen ja sanaan, jonka Herra oli antanut hänelle aiemmin: *'Palaa maahasi ja sukusi luo, minä tahdon tehdä sinulle hyvää.'* Palaa, minä teen sinulle hyvää! Herra antaa meillekin aivan erityisiä lupauksia Sanassaan, kun niitä avoimin sydämin otamme vastaan. Saamme tarttua niihin rohkeasti. Kun olimme kolmatta kertaa lähdössä Japaniin, saimme Sanasta erityisen lupauksen, joka rohkaisi meitä palaamaan työalallemme.

3. Jaakob vetoaa arvottomuuteensa: *"Minä olen arvoton kaikkiin armonosoituksiin ja kaikkeen uskollisuuteen, jota sinä olet palvelijallesi suonut."* Herra ei kuule meidän rukouksiamme oman arvollisuutemme vuoksi, vaan kokonaan oman armonsa tähden. Siksi mekin saamme vedota siihen, millainen Herra on arvotonta kohtaan.

4. Jaakob pyytää apua siihen konkreettiseen vaaraan ja pelkoon, johon hän on joutunut. Hänen kanssaan mekin saamme myöntää oman pelkomme, avuttomuutemme ja sen, että omat keinomme ovat loppuun käytetyt. Avuttomuuden myöntäminen on rukouksen ehto. Rukoilemme, koska emme itse pysty emmekä kykene. Huoli perheestä ja lapsista on myös oikea syy huutaa apua Herralta. Saamme vedota Jumalan rakkauteen lapsia kohtaan.

5. Jaakob vetoaa toistamiseen Herran lupaukseen, jonka hän sai Beetelissä: *'Minä teen sinulle hyvää ja teen jälkeläisesi yhtä lukuisiksi kuin meren hiekanjyvät, joita ei voida laskea niiden paljouden tähden.'* Meidänkin on rukoillessamme syytä toistuvasti vedota Herran sanan lupauksiin. Siksi on viisasta rukoilla myös avoimen Raamatun äärellä.

Jaakobin rukous huokui nöyryyttä, mikä on kaiken aidon rukouksen perusedellytys.

Nöyryys rukouksen ehto

Nöyryys on itsensä oikein arvioimista ihmisten ja Jumalan edessä. Nöyryys on oikea asenne rukouksessa, sillä silloin emme puhu ihmisten vaan Jumalan edessä. On huomattavaa, että Jaakob ei sanonut olevansa arvoton siihen omaisuuteen, jonka hän oli ansainnut Laabanin palveluksessa. Luther oli maan mato tomussa Herran edessä, mutta ihmisten edessä hän seiso i koko maailmaa vastaan Wormsin valtiopäivillä ja julisti: "Tässä seison enkä muuta voi!" Nöyryys Jumalan edessä vie lujuuteen ihmisten edessä, mutta ei ihmistenkään edessä ylpeyteen.

Jeesus tiivistää: "Älkää pelätkö ihmisiä, jotka voivat korkeintaan tappaa ruumiin, vaan pelätkää Jumalaa, joka voi heittää ruumiin ja sielun helvettiin!" Nöyryys ei ole valheen puhumista itsestään, mutta Jumalan edessä meillä ei todellakaan ole oikeutta saada mitään. Kaikki, minkä saamme Häneltä, on pelkkää armoa. Meillä ei

ole mitään ansioita Jumalan edessä. Jos olisi, emme rukoilisi vaan **vaatisimme** palkkaamme. Me emme voi rukoilla ja ajatella suuria itsestään. Jeesus kuvaa nöyryyttä vertauksessaan näin:

"Kaksi miestä meni temppeliin rukoilemaan. Toinen oli fariseus ja toinen publikaani. Fariseus asettui seisomaan ja rukoili itsekseen näin: 'Jumala, minä kiitän sinua, etten ole sellainen kuin muut ihmiset, riistäjät, väärämieliset, huorintekijät, en myöskään sellainen kuin tuo publikaani. Minä paastoan kahdesti viikossa ja annan kymmenykset kaikesta, mitä ansaitseen.' Mutta publikaani seiso i taempaa eikä tohtinut kohottaa katsettaan taivasta kohti vaan löi rintaansa ja sanoi: 'Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.' Minä sanon teille: hän meni kotiinsa vanhurskautettuna, tuo toinen ei. Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se ylennetään." (Luuk. 18:10-14)

Jumala riisui Jaakobilta itseriittoisuuden ahdistusten ja pelon keskellä. Siksi mekin tarvitsemme ajoittain tilanteita, jossa Jumala vie meidät puun ja kuoren väliin. Jaakob oli ihmisenä lahjakas. Hän oli hoitanut omia asioitaan hyvin ja selvinnyt hyvin. Mutta nyt se tie oli loppuun kuljettu. Rukous nousee siitä, kun tunnustamme, ettemme hoitamaan omia asioitamme. Usein rukouksemme jää vaille vastausta siksi, ettemme ole vielä tulleet tarpeeksi alas ja tarpeeksi nöyryytetyiksi. Rukouksiimme saattaa silloin sisältyä asennetta: "Ellet nyt auta, niin minä toimin itse näin."

Nöyryys on jatkuvaa riippuvuuden tunnustamista. Joku voi kuitenkin kysyä: "Eikö Jumalan armo ole tehnyt meistä arvollisia?" Ei, Jumalan armo ei ole inhimillisen arvollisuuden syy. Meissä ei ole syytä, miksi saamme Jumalan rakkauden osaksemme, syy on pelkästään ja kokonaan Jumalan sydämen laadussa meitä kohtaan.

Alas heitot

Se, mikä syventää nöyryyttä vahvistaa rukousta. Jaakob tunnusti Herran työkseen menestyksensä. Herra auttaa omiaan, kun he ovat heikkoja, mutta kun olemme vahvoja, Hän nöyryyttää meidät. Herra ei heitä meitä pois, vaan heittää meidät **alas**. Mikään ei nöyryytä meitä niin paljon kuin Jumalan armo. Aito arvostus nöyryyttää. Jeesus ylisti kanaanilaisen naisen uskoa, joka ilmeni nöyrässä pyynnössä: "Penikat syövät muruja, jotka putoavat pöydältä." Hän tiesi, ettei hänessä itsessään ollut mitään syytä, miksi Jeesuksen olisi pitänyt hänen tyttärensä parantaa, mutta silti hän rukoili.

Jaakob suoritti rukouksessaan myös menneen ja nykyisen vertailun. Hän tunnusti keppikerjäläisenä paenneensa pois kotoaan, mutta oli nyt palaamassa rikkaana kohti kotimaata. Hän tunnusti tuon muutoksen aiheuttajaksi Herran armon. Oikea vertailu voi syventää nöyryyttämme.

Nöyryys vie syvemmälle rukoukseen

Nöyryys motivoi meitä rukoukseen. Se avaa silmämme näkemään, että vaikka emme ole arvollisia saamaan mitään, silti Herra on ollut meitä kohtaan hyvä. Siksi uskallan vedota Herran armoon nyt tässä uudessakin tilanteessa. Kamppaillessamme rukouksessa saamme vedota Herran armoon ja totuudellisuuteen. Se, mikä nöyryyttää meitä, tekee meidät vahvemmiksi rukouksessa.

Jaakob vetosi myös siihen, että hän halusi olla Herran palvelija. Kun suostumme Herran palvelijoiksi ja Hänen hallittavakseen, Hän myös johtaa, suojelee ja pelastaa meidät. Jaakob vetosi tosiasioihin: "Katso mitä olet tehnyt elämässäni tähän asti!" Edelleen hän vetosi suureen vastuuseensa perheestään. Ellet Herra jatka apuasi, niin minä sorrun.

Taistelu - Penuel

Penuelissa Jaakob voitti suostumalla Herran hallittavaksi. Pyynnössä "Siunaa minua!" ei ollut enää mitään jälkeä ylpeydestä. Taistelun tulos oli se, että pelko oli poissa. Hän tiesi, että Herra oli siunannut hänet ja ettei Eesau voisi tehdä hänelle mitään pahaa. Lyödyistä tuli voittaja, murrettu sai Herran väkevyyden.

Siunaus merkitsi vielä paljon enemmän. Jaakob oli nyt uusi mies, hänellä oli nyt uusi nimi Israel, Herran kanssa taistellut ja siksi Herran kuninkuuden alle taipunut. Omin keinoin hallittu elämä muuttui Herran hallitsemaan elämään. Jaakob oli nyt oppinut tuntemaan Herran aivan uudella tavalla. Meidänkin uskonelämämme kasvaa ja syventyy juuri vaikeimpina aikoinamme ja siksi Herra meille noita koettelemuksia antaa.

Voittovoima

Jaakob sai Israelina uudessa identiteetissään uuden voiman, uuden voittovoiman. Se ei ollut maaginen, sillä rukous ei ole loitsu. Sitä ei oltu ansaittu, se oli armoa. Se ei ollut Jaakobin omaa voimaa vaan Herran voimaa, joka edellyttää aina pysyvän yhteyden Herraan.

Voittovoima tulee Herran olemuksesta, kun Hän on kanssamme. Se nousee Herran hyvydestä ja lempeydestä, johon hädässämme ja heikkoudessamme turvaamme. Voittovoima ei ole varmuutta itsestään vaan varmuutta siitä, että Herra pitää lupauksensa. Jumalan lapsina meillä on lupa ja oikeus saada se. Meitä rohkaisee tarttumaan Herran lupauksiin, kun palautamme mieleemme, mitä hyvää Herra on menneisyydessä meille tehnyt.

Herran voima vaikuttaa silloin, kun itsessämme olemme heikkoja. Omavoimaisuutemme tukahduttaa Herran voiman vaikutuksen. Voittovoima toimii, kun luotamme Herran hyvyteen ja olemme kuuliaisia Hänen tahdolleen, jonka saamme lukea Hänen sanastaan. Herran voiman saamme osaksemme, kun rukouksessa vuodatamme koko sydämemme Hänelle.

Millaista hyötyä Herran voimasta elämässämme on? Meille itsellemme se merkitsee vapautusta ahdistuksesta, lohduitusta, kasvua ja kykyä toteuttaa Herran tahtoa. Ympäristämme oleville ihmisille se merkitsee sitä, että opimme nöyryydessä rakastamaan heitä ja jakamaan heille pelastuksen evankeliumia. Jaakob sai vuosien varrella nähdä senkin, että hänen lapsensakin pääsivät lopulta osallisiksi pelastuksesta, vaikka matkalla oli vielä monia mutkia.

Jaakob ja Eesau kohtaavat

Mutta Eesau juoksi häntä vastaan, halasi häntä, kietoi kätensä hänen kaulaansa ja suuteli häntä, ja he itkivät. Kun Eesau kohotti katseensa, hän näki vaimot ja lapset ja kysyi: "Keitä ovat nämä, jotka ovat kanssasi?" Jaakob vastasi: "Lapsia, jotka Jumala on antanut armoissaan palvelijallesi." Sitten orjattaret tulivat lapsineen ja ku-

martuivat maahan. Myös Leea ja hänen lapsensa tulivat ja kumartuivat maahan. Sen jälkeen tulivat Joosef ja Raakel ja kumartuivat maahan. Eesau kysyi: "Mitä tarkoittit koko sillä joukolla, jonka minä kohtasin?" Jaakob vastasi: "Tahdoin saada herrani suosion osakseni." Mutta Eesau sanoi: "Minulla on itselläni yllin kyllin. Pidä omasi, veljeni!" Jaakob vastasi: "Ei, minä pyydän. Jos olen saanut armon sinun silmissäsi, niin ota vastaan lahjani. Olenhan saanut nähdä kasvosi – on kuin olisin nähnyt Jumalan kasvot – ja sinä olet ollut minulle suosiollinen. Ota siis vastaan tervehdyslahjani, joka sinulle tuotiin, sillä Jumala on ollut minulle armollinen ja minulla on kaikkea." Jaakob pyytämällä pyysi Eesauta, ja tämä otti lahjan vastaan. (1. Moos. 33:4-11)

Rukoustaistelu ja Penuelin paini Herran kanssa vaikutti Jaakobin sydämessä nöyrytymisen ja luottamuksen Herran apuun. Samaan aikaan Herra teki työtä myös Eesaun sydämessä. Seurauksena oli heidän keskinäinen sovintonsa. Sovintoa, anteeksi pyytämistä ja anteeksiantoa edelsi Herran kohtaaminen rukouksessa. Aito anteeksiantamus niille, jotka ovat tehneet meille vääryyttä, voi nousta vain siitä, että olemme Herran edessä nähneet oman syntisyytemme suuruuden ja osaksemme saamamme armon ylenpalttisuuden.

Vaikka Herra oli ottanut Eesaunkin puhutteluunsa ennen kuin hän kohtasi Jaakobin, veljesten välillä oli kuitenkin suuri ero, joka jälkipolvissa merkitsi sitä, että Eesaun jälkeläisten Eedomista tuli Jaakobista syntyneen Israelin verivihollinen. Eesau totesi Jaakobille: *"Minulla on itselläni yllin kyllin."* Hän oli kyllä ajallista itseriittoisuutta ja niiden tähden hän oli pitänyt vähäarvoisena hengelliset rikkaudet. Jaakobin vastaus kuului taas: *"Jumala on ollut minulle armollinen ja minulla on kaikkea."* Herra oli antanut Jaakobillekin ajallista rikkautta, mutta hän tiesi ja tajusi, että se oli kokonaan Jumalan armoa. Hänelle ajallinen ei ollut kyllin, ratkaisevaa oli hengellinen rikkaus, jonka hän oli saanut Herralta. Siksi hän näki ajallisenkin Herran armona.

Ikävä kyllä moni uskovakin tavoittelee tyytymättömänä tämän ajan aarteita tajua-matta, että tyytyväisyys on enemmän kuin kaikki rikkaudet. Hengellinen rikkaus Herrassa synnyttää vasta ilon jakaa vaikka vähästäkin omastaan puutteen alaisille.

Herra pitää lupauksensa

Jaakob oli lähtenyt Paddan-Aramista ja saapunut turvallisesti Sikemin kaupunkiin, joka on Kanaaninmaassa, ja hän leiriytyi kaupungin edustalle. Sen maapalstan, johon hän oli pystyttänyt telttansa, hän osti sadalla kesitalla Sikemin isän Hamorin pojilta. Hän pystytti sinne alttarin ja antoi sille nimen Eel-Elohe-Israel (Jumala, Israelin Jumala). (1. Moos. 33:18-20)

Paetessaan Eesauta Laabanin luokse Jaakob oli Beetelissä saanut Herralta lupauksen: *Minä tuon sinut takaisin tähän maahan, sillä minä en jätä sinua vaan toteutan sen, minkä minä olen sinulle puhunut."* Nyt Jaakob sai nähdä sen toteutumisen. Tie oli ollut kivinen, mutta juuri vaikeuksien keskellä Jaakob oli oppinut tuntemaan Herran henkilökohtaisesti. Hänet Jumala nöyryytti Israeliksi, kansakunnan yhdeksi kantaisäksi. Hänestäkin tuli "Jumalan ystävä" niin kuin hänen isoisästään Aabrahamista. Siksi Jumala sallii itseään kutsua tänäänkin "Aabrahamin, lisäksi ja Jaakobin Jumalaksi".

Herra ei peruuta lupauksiaan vaan vie oman armosuunnitelmansa meidänkin elämässämme päätökseen, vaikka joutuisimmekin kulkemaan myös vaikeita teitä. Siksi meidänkin on viisasta Jaakobin tavoin rakentaa Herralle rukousalttari, jossa tunnustamme, että Jumala on Kristuksen sovitustyön tähden meidän Herramme. Rukousalttarilla saamme tunnustaa toistuvasti täydellisen riippuvuutemme Jumalan armosta ja saamme antaa kiitoksen ja kunnian Hänen nimelleen pelastuksestamme.

Turhuudesta Kristuksen lunastamaksi – Katsuyuki Yoshimoton todistus

Turhuuksien turhuus, sanoi Saarnaaja, turhuuksien turhuus, kaikki on turhuutta! Mitä hyötyä ihmiselle on kaikesta vaivannäöstään, jolla hän vaivaa itseään auringon alla? (Saarn. 1:2,3)

Kun silmäni osuivat näihin Saarnaajan kirjan sanoihin, jotenkin silmistäni alkoi valua loputtomasti kyyneleitä. Sanat kertovat sen, miten olin elänyt maailmassa, jossa yritin juoda elämän vettä tyhjyyden kaivosta. Merkillisellä tavalla vuosituhannen vaihteen jouluna 2000 minut johdettiin Aon luterilaiseen kirkkoon. Nyt saan tässä todistaa ja kiittää koko sydämeistäni Herraa siitä, miten Jeesuksessa Kristuksessa sain syntini anteeksi ja osallisuuden ikuiseen elämään. Haluan jakaa runsaan vuoden ajalta kokemuksiani, jotka johtivat minut pelastukseen.

Taakse katsoessani näen, miten elin lukemattomien syntien sitomana tajuamatta sitä itseään. Niitä olivat muun muassa piittaamattomuus, epätoivo, harhakuvitelmat, nihilismi, itsekäiden halujen tyydyttäminen, itsenhalveksunta, itsevanhurskaus, pelkuruus, ylpeys, kovasydämys, julmuus, ulkokultaisuus, itsekorotus, ärtyneisyys, katkeruus, laiskuus, halveksunta, petos, turhan kunnian pyyntö, itsekidutus jne.

Minulla, joka olin tuollainen, on kaksi jo aikuiseksi varttunutta lasta. He merkitsivät minulle elämän sisällystä ja iloa. Yritin kasvattaa heitä parhaani mukaan hyvään ajatteluun ja elämään. Mutta sitä mukaan kuin he kasvoivat, he siirtyivät vanhempien vaikutuksen ulkopuolelle. Lopulta päädyin siihen, että en voi kuin hiljaa seurata heidän elämänsä suuntaa. Samalla muistin syvyyksistä alkoi nousta esiin kasvatustapoihini liittyvää katumusta ja surua. Sisimmästäni nousu rukouksen kaltainen huokaus, jossa jouduin jättämään heidän tulevaisuutena jonkin yliluonnollisen voiman haltuun. Samalla myös tyhjyyden tunne alkoi jäytää sisintäni. Koin joutuneeni umpikujaan. Alkoi tuntua siltä kuin joku olisi haastamassa minua.

Niissä tunnoissa viime vuoden huhtikuussa poikani, joka oli lukioikäisenä aiheuttanut jonkin verran huolta meille vanhemmille, ilmoitti yllättäen, että hän aikoo ottaa kasteen. Pian sen jälkeen hänet kastettiin emmekä me vanhemmat olleet paikalla sitä todistamassa. Kumma kyllä pian sen jälkeen minulle tapahtui yksi toisensa jälkeen asioita, jotka ajoivat minut arvioimaan siihenastista elämäni ja katumaan edesottamuksiani.

Ensiksi elokuussa tyttäremme ja meidän vanhempien ajatukset joutuivat ensi kertaa törmäyskurssille, joka aiheutti voimakkaan tunnemyrskyn. Olimme murheissamme, kun meidän vanhempien ajatukset eivät saavuttaneet tytärtämme ja aloimme epäillä kasvatusmenetelmiämme. Tilanne vei siihen, että joksikin aikaa me puoliset emme kyenneet puhumaan toisillemme. Huoli ja osaltaan vaihdevuosivaivat aiheuttivat sen, että syyskuussa vaimoni romahti ja vieti ambulanssilla sairaalaan. Onneksi tilanne ei ollut vakava, vaan hän pääsi seuraavana päivänä kotiin. Myöhemmin kun epäiltiin ongelmia aivoissa, hänelle suoritettiin aivojen verisuonten tutkimus. Myöhemmin hän kertoi, että hän oli valmistautunut jo kuolemaansa. Minuakin huolestutti useampaan otteeseen hänen mahdollinen kuolemansa. Senkin

jälkeenkin hänellä oli useita kohtauksia, joissa hänet vietiin Kasain kaupungissa sijaitsevasta työpaikalta Nishiwakin kaupunginsairaalaan. Joka kerta tutkimukset osoittivat kuitenkin, ettei ollut aihetta huoleen.

Noiden asioiden jatkuessa lokakuussa halusin hiukan kohottaa masentunutta mielialaamme ja ostin omatunto hiukan kolkuttaen mielenjohteesta Mersun, johon meillä ei olisi ollut varaa. Kun auto tuli, pienen hetken koin vähäistä innostusta, mutta mihinkään emme sen suuruuden vuoksi kuitenkaan voineet helposti mennä ja niin se jäi lähes tarpeettomana seisomaan. Hankkimalla sellaista, mitä tässä maailmassa pidetään hienona ja arvokkaana, synnytti minussa yhä syvemmän tunnon typeryydestä ja turhuudesta.

Meille läheinen vaimoni serkku oli rakentanut uuden talon samoihin aikoihin kuin mekin omamme. Marraskuussa sen toinen kerros paloi, kun heidän pieni lapsenlapsensa oli tullut kylään ja leikkinyt tulitikuilla. Onneksi kukaan ei tulipalossa loukkaantunut. Mutta perheen syvä suru ei jättänyt meitäkään kylmiksi.

Edelleen vaimoni serkku oli iloinnut vaimoni voinnin paranemisesta. Pian uudenvuoden jälkeen hänen vaimonsa, joka oli loppuvuodesta ollut hiukan huonovointinen, kävi varmuuden vuoksi tutkimuksissa. Niissä hänen aivoistaan löytyi pöytätennispallon kokoinen kasvain. Hän joutui heti sairaalaan ja alle viikossa hänelle suoritettiin kaksi suurta leikkausta. Toinen kesti 34 ja toinen 10 tuntia. Jonkin aikaa hän häilyi elämän ja kuoleman välimaastossa, mutta toipui kuin ihmeen kautta. Noiden tapahtumien keskellä koin syvästi, miten minulla ei ollut mitään lohdutuksen sanaa kerrottavanani hänelle, hänen miehelleen ja lapsilleen, jotka olivat huolen ja masennuksen vallassa. Tuon kaiken keskellä koin voimakkaasti, miten tänään rauhaisa elämä voi huomenna yhdessä hetkessä vaihtua epätoivon kuiluksi ja kauhuksi.

Minun serkkuni puolestaan alkoi viime syksyn alussa kärsiä puhumisvaikeudesta. Hänet tutkittiin ja häneltäkin löytyi aivokasvain, joka oli jo niin levinyt, ettei leikkausta voinut suorittaa. Hän joutui sairaalaan odottamaan vain kuolemaansa. Hän oli joutunut tyttärensä hylkäämäksi eikä tämä tullut häntä edes katsomaan sairaalaan. Lastenlapsiaanakaan hän ei ollut koskaan tavannut. Syvässä yksinäisyydessä hän kuoli pian uudenvuoden jälkeen. Osallistuin hänen hautajaisiinsa, mutta enemmän kuin asianomaisen kuolema minua murehdutti hautajaiset, joista puuttui täydellisesti rakkaus.

Sitten maaliskuisena aamuna isäni, joka oli viime vuoden kesällä sairastunut vakavasti keuhkokuumeeseen mutta toipunut siitä, sai aivohalvauksen ja vietiin ambulanssilla sairaalaan. Perheen lämpimän hoidon tuella hän osoitti hiukan toipumisen merkkejä kirsikan kukkien aikana, mutta toukokuussa kuiden tullessa lehtiin hän menehtyi. Perheessäni isäni oli parhaiten ymmärtänyt ja seurannut minun elämääni. Hänen kuolemansa pani minut mietiskelemään entistäkin syvemmin kuolemaa ja sen vastakohtana elämää. Maaliskuun 8. päivänä, jona isäni sai infarktin, alkoi meidän kasteopetuksemme.

Poikani kasteesta lähtien ympärilläni tapahtui siis toistuvasti asioita, jotka paljastivat minun syntini ja johtivat minua tekemään parannuksen. Lokakuun 7. päivänä sain vaimoni kanssa päästä osalliseksi kasteen armosta molempien lasteni siunatessa sitä läsnäolollaan. Jeesuksen Kristuksen ristin kuoleman sovitustyön ja ylösnousemuksen tähden saimme syntimme anteeksi ja osallisuuden iankaikkiseen elämään. Saamme vaeltaa evankeliumin varassa. Tyttäremme on myös etsijä, joka saa lähitulevaisuudessa kasteen. Näin saamme koko perhe vaeltaa yhdessä Kristuksen kanssa, elää uskossa ja toivossa.

Lopuksi haluan ylistää Isän Jumalan nimeä siitä, että hän johdatti minut pelastukseen.
(11.11.2001)

Rukoile!

Herra Jeesus Kristus puhuu sinulle, jotta sinä alkaisit puhua Hänelle. Lähde rukoustaistelun tielle! Suostu nöyryyteen Herrasi edessä, niin sinä voitat Hänet puolellesi. Kun Herra saa hallita sinua, sinulle tulee olemaan Hänen armossaan kyllin. Löydät tyydytyksen ja tyytyväisyyden Hänessä!